

**DIUMENGE DE RAMS
EN LA PASSIÓ DEL SENYOR**

Processó dels rams

EVANGELI

Beneït el qui ve en el nom del Senyor

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu

21, 1-11

Quan estaven prop de Jerusalem,
arribaren a Betfagé, a la muntanya de les Oliveres.
Allí Jesús envià dos deixebles amb esta comanda:

«Aneu al poble d'ací davant,
i trobareu de seguida una somera lligada,
amb el seu pollí.
Deslligueu-la i porteu-me'ls.
Si algú vos diu res,
responeu-li que el Senyor els necessita,
però que els tornarà ben prompte.»

Tot això va succeir
perquè es complira
tot allò que el Senyor havia anunciat a través del profeta:

— «Digueu a la ciutat de Sió:
Mira, el teu rei fa humilment la seua entrada,
muntat en una somera,
en un pollí, fill d'un animal de càrrega.»

Els deixebles hi anaren, feren allò que Jesús els havia manat,
portaren la somera i el pollí,
posaren damunt d'ells les seues capes,
i ell hi pujà.

Molta gent entapissava el camí amb les seues capes,
altres tallaven branques dels arbres per a encatifar el camí
i la gent que anava davant i que el seguia cridava:

— «Hosanna al Fill de David.
Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Hosanna dalt del cel.»

Quan va entrar a Jerusalem,
se somogué tota la ciutat. Molts preguntaven:

— «¿Qui és eixe?»

La gent que anava amb ell responia:

— «És el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea.»

Paraula del Senyor.

Missa

La missa d'este diumenge té tres lectures, i és molt recomanable que siguen llegides les tres, llevat que alguna raó pastoral aconsellara una altra cosa.

Atesa la importància de la lectura de la història de la Passió del Senyor, el sacerdot, tenint en compte la condició de tots els fidels reunits, podrà llegir, si cal, una sola de les lectures que precedixen l'Evangelí, o bé llegir només la història de la Passió, fins i tot en la versió més curta.

Això val únicament per a les misses celebrades amb assistència de poble.

LECTURA PRIMERA

No he amagat la cara davant de les ofenses, i sé que no quedaré avergonyit

Lectura del llibre del profeta Isaïes

50, 4-7

El Senyor m'ha donat una llengua de savi
perquè, amb la paraula, sàpia sostindre els cansats.
Un matí i un altre, em desvetla l'orella, a fi que escolte com un deixeble.

El Senyor m'ha parlat a l'orella
i jo no m'he resistit ni m'he fet arrere:
he parat l'esquena als qui m'assotaven
i les galtes als qui m'arrancaven la barba;
no he amagat la cara davant d'ofenses i salivades.
El Senyor m'ajuda: per això no em done per vençut;
per això pare com una roca la cara,
i sé que no quedaré avergonyit.

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

22 (21), 8-9.17-18a.19-20.23-24 (R.: 2a)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha dirigit al Senyor, que l'allibere;
que el salve, si tant l'ama.»

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una multitud de gossos,
em rodeja una colla de malfactors.
M'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Es repartixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.
Almenys vós, Senyor, no vos allunyeu;
força meua, afanyeu-vos a defendre'm.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
vos alabaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

LECTURA SEGONA

Jesucrist s'abaixà. Per això, Déu l'ha exalçat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipos

2, 6-11

Jesucrist, que era de condició divina,
no volgué guardar zelosament la seua igualtat amb Déu,
sinó que es va fer no res,
fins a prendre la condició d'esclau
i fer-se semblant als hòmens.
Començà a comportar-se com un home qualsevol,
s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort,
i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de qualsevol altre nom,
perquè tots, en el cel, en la terra i més avall de la terra,
dobleguen el genoll al nom de Jesús,
i tots els llavis reconeguen
que Jesucrist és el Senyor, a glòria de Déu Pare.

Paraula de Déu.

VERS ABANS DE L'EVANGELI

Fl 2, 8-9

Crist es feu per nosaltres obedient
fins a la mort, i una mort de creu.
Per això, Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de qualsevol altre nom.

EVANGELI

Passió del nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu

26, 14 - 27, 66

Estic disposat a entregar-vos Jesús. ¿Què em voleu donar?

- C. — En aquell temps,
un dels Dotze, l'anomenat Judes Iscariot,
se n'anà a buscar els grans sacerdots i els digué:
S. — «Estic disposat a entregar-vos Jesús. ¿Què em voleu donar?»
C. — Ells li pagaren trenta monedes de plata,
i des d'aleshores buscava una ocasió per a entregar-lo.

¿On voleu que vos preparem el sopar per a menjar l'anyell pasqual?

- C. — El primer dia dels Àzims els deixebles preguntaren a Jesús
S. — «¿On voleu que vos preparem el sopar per a menjar l'anyell pasqual?»
C. — Ell respongué:
✠ — «Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li:
El mestre diu: El meu moment s'acosta.
Faré el sopar pasqual amb els meus deixebles en ta casa.»
C. — Els deixebles compliren allò que Jesús els havia manat
i prepararen el sopar pasqual.

Un de vosaltres em trairà

- C. — A poqueta nit, s'assentà a taula amb els Dotze.
I digué mentres menjava:
✠ — «Vos ho dic de veres: un de vosaltres em trairà.»
C. — Ells començaren a dir-li, un per un, molt entristits:
S. — «¿Soc jo, Senyor?»
C. — Jesús contestà:
✠ — «El qui posa amb mi la mà en el mateix plat per a sucar
és el qui em trairà.
El Fill de l'home fa el camí
que les Escriptures havien predit d'ell,
però ¡ai de l'home que el traïx!:
a eixe home, més li valdria no haver nascut.»
C. — Judes, el qui el traïa, li preguntà:
S. — «¿Soc jo, rabí?»
C. — Jesús li contestà:
✠ — «Tu ho has dit.»

Açò és el meu cos. Açò és la meua sang

- C. — Mentres menjaven, Jesús prengué el pa, va dir la benedicció, el partí i digué donant-lo als deixebles:
- ✠ — «Preneu i mengeu-ne; açò és el meu cos.»
- C. — Després prengué un calze, digué l'acció de gràcies i els el donà dient:
- ✠ — «Beveu-ne tots, que açò és la meua sang, la sang de l'aliança, escampada per tots els hòmens en remissió dels pecats. Vos assegure que d'ara en avant no beuré d'este fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell amb vosaltres en el regne del meu Pare.»
- C. — Després de cantar l'himne, isqueren cap a la muntanya de les Oliveres.

Mataré el pastor i les ovelles del ramat es dispersaran

- C. — Llavors Jesús els digué:
- ✠ — «Esta nit vos escandalitzareu per causa meua, perquè les Escripures diuen:
“Mataré el pastor,
i les ovelles del ramat es dispersaran”.
Però, quan hauré ressuscitat,
aniré davant de vosaltres a Galilea.»
- C. — Pere li digué:
- S. — «Encara que tots es desenganyen de vós, jo, mai.»
- C. — Jesús li respon:
- ✠ — «T'ho dic de veres:
Esta mateixa nit, abans que cante el gall,
m'hauràs negat tres vegades.»
- C. — Li diu Pere:
- S. — «Encara que haja de morir amb vós, no vos negaré.»
- C. — I tots els deixebles digueren el mateix.

Es posà trist i abatut

- C. — Llavors Jesús arribà amb els seus deixebles a una propietat anomenada Getsemaní, i els diu:
- ✠ — «Assenteu-vos ací mentres vaig allí a pregar.»
- C. — Prengué Pere i els dos fills de Zebedeu, i es posà tot trist i abatut.
Llavors els digué:
- ✠ — «Sent una tristor en l'ànima que em fa morir.
Quedeu-vos ací i vetleu amb mi.»

- C. — Ell s'avançà un tros,
es prosternà amb el front en terra i pregava:
- ✠ — «Pare meu, si és possible, que este calze s'aparte de mi.
Però que no es faça com jo vull, sinó com vós voleu.»
- C. — Després va cap als seus deixebles i els troba adormits.
Diu a Pere:
- ✠ — «¿Com? ¿No heu sigut capaços de vetlar una hora amb mi?
Vetleu i pregueu, que no caiguen en la temptació.
L'esperit està decidit a tot, però l'home és dèbil.»
- C. — Se n'anà per segona vegada i pregà:
- ✠ — «Pare meu, si este calze no pot passar sense que jo el bega,
que es faça la vostra voluntat.»
- C. — Després tornà i els trobà adormits:
és que els ulls els pesaven.
Els deixà novament,
i se n'anà a pregar per tercera vegada,
repetint la mateixa súplica.
Se'n va en acabant cap als deixebles i els diu:
- ✠ — «Ja podeu dormir tranquils.
Ha arribat l'hora.
El Fill de l'home és entregat en mans dels pecadors.
Alceu-vos, anem, que el qui em traïx ja està ací.»

Llavors prengueren Jesús i el detingueren

- C. — Encara parlava Jesús
quan arribà Judes, un dels Dotze,
amb molta gent, armada d'espases i garrots.
Venien de part dels grans sacerdots
i dels notables del poble.
El qui el traïa els havia donat este senyal:
- S. — «És aquell que jo besaré: deteniu-lo.»
- C. — Immediatament s'acostà a Jesús i li digué:
- S. — «Déu vos guardi, rabí.»
- C. — I el besà.
Però Jesús li contestà:
- ✠ — «Amic, fes allò que has vingut a fer.»
- C. — Llavors detingueren Jesús,
i un dels qui anaven amb ell desembainà l'espasa
i, d'un colp, tallà l'orella del criat del gran sacerdot.
Jesús li digué:

- ✠ — «Torna a embainar l'espasa:
tots els qui empunyen l'espasa, per l'espasa moriran.
¿Et penses que no puc demanar ajuda al meu Pare?
Ara mateix m'enviaria més de dotze legions d'àngels.
Però llavors, ¿com es compliria
allò que anuncien les Escriptures
afirmant que ha de ser així?»
- C. — Llavors, Jesús s'adreçà a la gent i els digué:
- ✠ — «Heu vingut a prendre'm,
armats amb espases i garrots,
com si fora un bandoler.
Cada dia em teníeu assentat en el temple ensenyant,
i mai em detinguéreu.
Però tot ha passat així,
perquè es complira allò que havien escrit els profetes.»
- C. — Llavors, tots els deixebles el deixaren a soles i fugiren.

Vos assegure que d'ara en avant veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós

- C. — Els qui havien detingut Jesús
se l'endugueren al palau del gran sacerdot Caifàs,
on s'havien reunit els mestres de la llei i els notables.
Pere el seguia de lluny fins que arribà al palau del gran sacerdot.
Entrà al pati,
i s'assentà entre els guardes, esperant-ne el desenllaç.
Els grans sacerdots amb tot el Sanedrí
buscaven alguna falsa declaració contra Jesús
per a poder-lo condemnar a mort,
però no en trobaven cap,
encara que s'havien presentat molts testimonis
que declaraven en fals.
Finalment, se'n presentaren dos amb esta acusació:
- S. — «Eixe ha dit: "Jo podria destruir el santuari de Déu
i reconstruir-lo en tres dies."»
- C. — El gran sacerdot s'alçà i preguntà a Jesús:
- S. — «¿No et vols defendre de res?
¿Què dius de les acusacions
que et fan estos testimonis?»
- C. — Però Jesús callava. El gran sacerdot li digué:
- S. — «Et conjure pel Déu viu
que ens digues si tu ets el Messies, el Fill de Déu.»
- C. — Jesús li respon:

- ✠ — «Sí, teniu raó.
Vos assegure que d'ara en avant veureu el Fill de l'home
assegut a la dreta del Totpoderós,
i venint enmig dels núvols del cel.»
- C. — Llavors, el gran sacerdot s'esgarrà els vestits cridant:
- S. — «¡Ha blasfemat!
¿Quina falta ens fan els testimonis?
Vosaltres mateixos acabeu de sentir la blasfèmia.
¿Què vos pareix?»
- C. — Ells respongueren:
- S. — «Mereix pena de mort.»
- C. — Llavors li escopien a la cara;
altres li pegaven bufetades i punyades i li deien:
- S. — «Profetitza, Messies; endevina qui t'ha pegat.»

Abans que cante el gall em negaràs tres vegades

- C. — Mentrestant, Pere estava assentat fora, en el pati.
Una criada se li acostà per a dir-li:
- S. — «Tu també anaves amb Jesús, el Galileu.»
- C. — Però ell ho negà davant de tots, i li digué:
- S. — «No sé de què em parles.»
- C. — Quan Pere eixia cap al portal, una altra criada es fixà en ell
i digué als qui estaven allí:
- S. — «Eixe anava amb Jesús, el Natzaré.»
- C. — Pere ho tornà a negar, i jurava que no coneixia aquell home.
Al cap de poc els qui estaven allí s'acostaren i digueren a Pere:
- S. — «És veritat que anaves amb ells:
se't nota fins i tot en el parlar.»
- C. — Ell es posà a proferir malediccions i juraments
assegurant que no coneixia de res aquell home.
En aquell moment cantà el gall
i Pere es recordà que Jesús li havia dit:
«Abans que cante el gall, em negaràs tres vegades»,
va eixir, i plorà amargament.

L'entregaren a Pilat, el governador

- C. — Quan es va fer de dia,
tots els grans sacerdots i els notables del poble
tingueren sessió contra Jesús
per a decretar la seua mort.
Se l'endugueren encadenat i l'entregaren a Pilat, el governador romà.

No podem posar-los amb els diners de les ofrenes, perquè són el preu d'una vida

- C. — Quan Judes, el qui l'havia traït,
va veure que l'havien condemnat,
es repenedí d'allò que havia fet.
Retornà les trenta monedes
als grans sacerdots i als notables i els digué:
- S. — «He pecat entregant a la mort un home innocent.»
- C. — Ells, per tota resposta, li digueren:
- S. — «¿A nosaltres ens vens amb això? Ja t'apanyaràs.»
- C. — Ell llançà els diners al santuari,
va eixir, se n'anà i es penjà.
Els grans sacerdots arreplegaren els diners, però es deien:
- S. — «No podem posar-los amb els diners de les ofrenes,
perquè són el preu d'una vida.»
- C. — Després de discutir-ho,
amb aquells diners compraren el camp del Terrisser
per a sepultar els forasters.
Per això, encara hui s'anomena camp de Sang.
Així es complí allò que diu el profeta Jeremies:
«Prengueren les trenta monedes, el preu d'un esclau,
tal com l'avaluaven els israelites,
i les donaren a canvi del camp del Terrisser,
tal com el Senyor m'havia indicat.»

¿Ets tu el rei dels jueus?

- C. — Jesús comparegué davant de Ponç Pilat,
el governador romà; i este l'interrogà:
- S. — «¿Ets tu el rei dels jueus?»
- C. — Jesús li digué:
- ✠ — «Sí, teniu raó.»
- C. — Però Jesús no contestava res
a les acusacions que li feien
els grans sacerdots i els notables del poble.
Llavors Pilat li diu:
- S. — «¿No sents quantes acusacions presenten contra tu?»
- C. — Però Jesús no li respongué ni una paraula,
tant que el governador estava del tot sorprès.
Cada any, per la festa,
el governador tenia el costum d'indultar un pres,
el que la gent volia.

Llavors hi havia un pres famós, un tal Barrabàs.

Quan la gent es reuní, Pilat els digué:

S. — ¿Qui voleu que indulte, Barrabàs o Jesús, tingut per Messies?»

C. — Perquè sabia que li havien entregat Jesús per enveja.

Mentres Pilat estava assentat en el tribunal,

la seua esposa li feu arribar esta comanda:

S. — «No vullgues saber res d'este innocent;
esta nit, en un somni, he patit molt per ell.»

C. — Mentrestant, els grans sacerdots i els notables
havien convençut la gent que demanaren

l'indult de Barrabàs i la mort de Jesús.

Quan Pilat els preguntà a qui dels dos volien que indultara,
ells li respongueren:

S. — «Barrabàs».

C. — Pilat els diu:

S. — «I de Jesús, tingut per Messies, ¿què n'he de fer?»

C. — Tots li respongueren:

S. — «Que el crucifiquen.»

C. — Digué Pilat:

S. — «¿Per què? ¿Quin mal ha fet?»

C. — Ells cridaven més fort encara:

S. — Que el crucifiquen.»

C. — Quan Pilat comprovà que era inútil el seu intent
i que podria provocar un gran avalot,
es llavà amb aigua les mans davant de la gent i els digué:

S. — «Jo no soc responsable de la sang d'este home;
apanyeu-vos vosaltres.»

C. — Tot el poble respongué:

S. — «Que la responsabilitat d'eixa sang
caiga sobre nosaltres i sobre els nostres fills.»

C. — Llavors els deixà lliure Barrabàs i entregà Jesús,
després de fer-lo assotar, a fi que el crucificaren.

Salve, rei dels jueus

C. — Els soldats del governador
s'endugueren Jesús a l'interior del pretori,
reuniren al seu voltant tota la tropa,
li llevaren els vestits,
el cobriren amb un mantell de color grana,
i li posaren en el front una corona d'espines que havien teixit,

i en la mà dreta, li posaren una canya.
Després, per a burlar-se'n,
fent-li genuflexió li deien:

- S. — «Salve, rei dels jueus.»
- C. — També li escopien i li llevaven la canya per a pegar-li colps al cap.
Acabada la burla, li llevaren el mantell,
li posaren els seus vestits i se l'endugueren per a crucificar-lo.

Dos bandolers foren crucificats al seu costat

- C. — Quan eixien, trobaren un home de Cirene,
que es deia Simó, i l'obligaren a carregar-se la creu de Jesús.
Arribaren a un lloc anomenat Gòlgota,
que vol dir 'lloc de la Calavera'.
Li oferiren una beguda de vi barrejat amb fel;
ell la tastà, però no en volgué beure.
Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits
i se'ls jugaren als daus.
I s'assentaren allí per a fer la guàrdia.
Sobre el seu cap, havien posat escrita
la causa de la seua condemna:
«Este és Jesús, el rei dels jueus.»
Dos bandolers foren crucificats al seu costat,
l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

Si ets el Fill de Déu, baixa de la creu

- C. — Els qui passaven l'insultaven,
movien el cap amb aires de mofa i deien:
- S. — «Tu, que volies destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies,
salva't tu mateix;
si ets el Fill de Déu, baixa de la creu.»
- C. — També se'n burlaven els grans sacerdots
amb els mestres de la llei i els notables. Deien:
- S. — «Ell, que salvava els altres,
¡no és capaç de salvar-se ell mateix!
Ell, que és el rei d'Israel,
que baixi ara de la creu i creurem en ell.
Confiava en Déu:
que l'allibere ara, si tant l'ama,
ell, que digué: Soc Fill de Déu.»
- C. — Els bandolers que havien sigut crucificats amb ell
també l'insultaren.

Elí, Elí, ¿lemà sabactaní?

C. — Des del migdia fins a mitjan vesprada
s'estengué una foscor sobre tota la terra.
Cap a mitjan vesprada Jesús cridà amb tota la força:

✠ — «Elí, Elí, ¿lemà sabactaní?»

C. — Què vol dir:

✠ — «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

C. — Alguns dels que estaven allí deien:

S. — «Eixe crida Elies.»

C. — Un d'ells corregué a prendre una esponja
la xopà de vinagre i la posà en la punta d'una canya,
i li la donava perquè en beguera.
Però els altres li deien:

S. — «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.»

C. — Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà.

Ací tots s'agenollen, i es fa una pausa.

C. — En aquell moment, la cortina que tancava el santuari
s'esgarra en dos trossos de dalt a baix,
la terra tremolà, les roques es clevillaren,
els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos
dels sants que reposaven;
després de la resurrecció de Jesús
van eixir dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa
i s'aparegueren a molts.
Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús
veren el terratrémol i tot allò que havia passat,
s'espantaren molt i digueren:

S. — «És veritat: eixe home era Fill de Déu.»

C. — També hi havia allí, mirant-ho de lluny, moltes dones,
que havien seguit Jesús des de Galilea
i el proveïen amb els seus propis recursos,
entre elles, Maria Magdalena,
Maria, mare de Jaume i de Josep,
i la mare dels fills de Zebedeu.

Josep deposità el cos de Jesús en el seu sepulcre nou

C. — A poqueta nit vingué un home ric d'Arimatea,
que es deia Josep, i era també dels seguidors de Jesús.
Eixe home anà a buscar Pilat
per demanar-li el cos de Jesús.
Pilat manà que li donaren el cos.

Josep el prengué, l'amortallà amb un llençol,
i el deposità en el sepulcre nou que ell s'havia fet tallar en la roca.
Després feu redolar una gran pedra,
per a tancar l'entrada del sepulcre, i se n'anà.
Maria Magdalena i l'altra Maria estaven allí,
assentades davant del sepulcre.

Podeu disposar d'una guàrdia. Feu guardar el sepulcre tan bé com sapieu

- C.** — L'endemà, que era ja dissabte,
els grans sacerdots i els fariseus
anaren en corporació a buscar Pilat per dir-li:
- S.** — «Senyor, ens hem recordat que aquell impostor
quan encara vivia va dir:
“Al cap de tres dies ressuscitaré.”
Doneu orde de guardar el sepulcre fins al tercer dia,
no fora cas que els deixebles
anaren a robar-lo i digueren al poble:
Ha ressuscitat d'entre els morts;
seria una impostura pitjor que la primera.»
- C.** — Pilat els digué:
- S.** — «Podeu disposar d'una guàrdia.
Feu guardar el sepulcre tan bé com sapieu.»
- C.** — Ells anaren al sepulcre i l'asseguraren segellant-ne l'entrada
i posant-li guàrdia.

Paraula del Senyor.

O bé, més breu:

Passió del nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu

27, 11-54

- C.** — En aquell temps,
Jesús comparegué davant de Ponç Pilat,
el governador romà, i este l'interrogà:
- S.** — «¿Ets tu el rei dels jueus?»
- C.** — Jesús li digué:
- ✠ — «Sí, teniu raó.»
- C.** — Però Jesús no contestava res
a les acusacions que li feien
els grans sacerdots i els notables del poble.
Llavors Pilat li diu:
- S.** — «¿No sents quantes acusacions presenten contra tu?»

- C. — Però Jesús no li respongué ni una paraula,
tant que el governador estava del tot sorprés.
Cada any, per la festa,
el governador tenia el costum d'indultar un pres,
el que la gent volia.
Llavors hi havia un pres famós, un tal Barrabàs.
Quan la gent es reuní, Pilat els digué:
- S. — «¿Qui voleu que indulte, Barrabàs o Jesús, tingut per Messies?»
- C. — Perquè sabia que li havien entregat Jesús per enveja.
Mentres Pilat estava assentat en el tribunal,
la seua esposa li feu arribar esta comanda:
- S. — «No vullgues saber res d'este innocent;
esta nit, en un somni, he patit molt per ell.»
- C. — Mentrestant, els grans sacerdots i els notables
havien convençut la gent que demanaren
l'indult de Barrabàs i la mort de Jesús.
Quan Pilat els preguntà a qui dels dos volien que indultara,
ells li respongueren:
- S. — «Barrabàs.»
- C. — Pilat els diu:
- S. — «I de Jesús, tingut per Messies, ¿què n'he de fer?»
- C. — Tots li respongueren:
- S. — «Que el crucifiquen.»
- C. — Digué Pilat:
- S. — «¿Per què? ¿Quin mal ha fet?»
- C. — Ells cridaven més fort encara:
- S. — Que el crucifiquen.»
- C. — Quan Pilat comprovà que era inútil el seu intent
i que podria provocar un gran avalot,
es llavà amb aigua les mans davant de la gent i els digué:
- S. — «Jo no soc responsable de la sang d'este home;
apanyeu-vos vosaltres.»
- C. — Tot el poble respongué:
- S. — «Que la responsabilitat d'eixa sang
caiga sobre nosaltres i sobre els nostres fills.»
- C. — Llavors els deixà lliure Barrabàs i entrega Jesús,
després de fer-lo assotar, a fi que el crucificaren.

Salve, rei dels jueus

- C. — Els soldats del governador
s'endugueren Jesús a l'interior del pretori,
reuniren al seu voltant tota la tropa,
li llevaren els vestits,
el cobriren amb un mantell de color grana,
i li posaren en el front una corona d'espines que havien teixit,
i en la mà dreta li posaren una canya.
Després, per a burlar-se'n,
fent-li genuflexió li deien:
- S. — «Salve, rei dels jueus.»
- C. — També li escopien i li llevaven la canya per a pegar-li colps al cap.
Acabada la burla, li llevaren el mantell,
li posaren els seus vestits i se l'endugueren per a crucificar-lo.

Dos bandolers foren crucificats al seu costat

- C. — Quan eixien, trobaren un home de Cirene,
que es deia Simó, i l'obligaren a carregar-se la creu de Jesús.
Arribaren a un lloc anomenat Gòlgota,
que vol dir 'lloc de la Calavera'.
Li oferiren una beguda de vi barrejat amb fel;
ell la tastà, però no en volgué beure.
Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits
i se'ls jugaren als daus.
I s'assentaren allí per a fer la guàrdia.
Sobre el seu cap, havien posat escrita
la causa de la seua condemna:
«Este és Jesús, el rei dels jueus.»
Dos bandolers foren crucificats al seu costat,
l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

Si ets el Fill de Déu, baixa de la creu

- C. — Els qui passaven l'insultaven,
movien el cap amb aires de mofa i deien:
- S. — «Tu, que volies destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies,
salva't tu mateix;
si ets el Fill de Déu, baixa de la creu.»
- C. — També se'n burlaven els grans sacerdots
amb els mestres de la llei i els notables. Deien:
- S. — «Ell, que salvava els altres,
¡no és capaç de salvar-se ell mateix!
Ell, que és el rei d'Israel,
que baixi ara de la creu i creurem en ell.
Confiava en Déu:

que l'allibere ara, si tant l'ama,
ell que digué: Soc Fill de Déu.»

- C. — Els bandolers que havien sigut crucificats amb ell també l'insultaven.

Eli, Eli, ¿lemà sabactaní?

- C. — Des del migdia fins a mitjan vesprada s'estengué una foscor sobre tota la terra.
Cap a mitjan vesprada, Jesús cridà amb tota la força:

✠ — «Eli, Eli, ¿lemà sabactaní?»

- C. — Que vol dir:

✠ — «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

- C. — Alguns dels que estaven allí deien:

S. — «Eixe crida Elies.»

- C. — Un d'ells corregué a prendre una esponja la xopà de vinagre i la posà en la punta d'una canya i li la donava perquè en beguera.
Però els altres li deien:

S. — «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.»

- C. — Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà.

Ací tots s'agenollen, i es fa una pausa.

- C. — En aquell moment, la cortina que tancava el santuari s'esgarra en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques es clevillaren, els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos dels sants que reposaven; després de la resurrecció de Jesús van eixir dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts.
Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veren el terratrémol i tot allò que havia passat, s'espantaren molt i digueren:

S. — «És veritat: Eixe home era Fill de Déu.»